liha oli sûûa antud ûks elaw elajas kodu. Nende hulgas oli haruldasi linduſid ja muid loomaſid, mida weel mitmed neiſt kûlalisteſt ei olnud näinudgi. Iga kord kui joodi, toodi uued karikad Aleksandrini kristalliſt, mis see kord kõige kallim oli, ſiis ka jälle kuldpeekrid, ja kõik anti õnnelistele wõerastelle kingituſeks. Weel muid kallid kinkiſid andis keiſer oma kûlalistele. Pääle ſõõma hakati wiſkmängu mängima, ja raha ſelle pääle andis keiſer oma taskuſt. Kui wiimaks wõerad wasta hommikut purjus pääga kodu hakkaſiwad minema, ſai igaûks neiſt jumalagajâtmiſe-kingituſeks iluſa tõlla emaeeslitega ja kutſariga ûhes. Emaeeslite riistad oliwad hõbedaga âra tikitud. — Nõnda oli lugu ûhe ainſa „wäikeſe" õhtuſõõmaajaga ſel ajal, kui Rooma keisrid nii pillawal kombel elaſiwad, ja ſeſt näeme meie, kuda nad põhjatud ſummad ilma asjata âra kulutaſiwad."

Tubaka ajalooſt.

„Kuſt on tubaka ſuitſutamine tulnud?" Nõnda küſib wiſt mõnigi mees ja naene. Ajaraamat kostab meile ſelle pääle, et Hiſpania mees Hernandez de Toledo tubaka üleüldſe kõige eſite Eûropa maale tõi ja nimelt umbes aasta 1550 ûmber. See mees oli tubaka põletamiſt Amerika pärisrahwa juures Sankt Domingo ſaarel näinud. Peagi lagunes tubaka põletamine wõi ſuitſutamine Hiſpanias laiali ja ſai moodiks wõetud. Juba aastal 1560 ſai ta Prantſuſe päälinnas Pariſis pruugitawaks. Sel ajal nimetati tubakat aga teiſe nimega kui nûûd ja nimelt nikoti rohi (Herba nicotiana). Prantſuſemaalt lagunes tubaka pruukimine aega mõõda kõigiſſe teiſtesſe maadesſe. Kuſt ſee tuli, et ta nii laialt ja üleüldſelt on pruugitawaks ſaanud, ei mõiſta mina mitte ſeletada. Mina, nende ridade kirjutaja, olen küll ka piibutaw mees, aga juſt õiget kaſu ei tunne ma ſeſt mitte tulewat. Kus ta aga ometi ſuurt kaſu ſaadab, ſee on